

פרשת קדושים בין יום הציבור ליום העצמאות

ארמזור אוקר בדיוק ארבע שניות לעבור מהצב ירוק אדום. אברז דרוש קצת יוגר, כגזי דקה גלואף עז שצמ המים הקפואים יהפוך למים ונעים. כשמדובר באנשים, 'מעזר' עשוי להיות מסובך ומורכב הרבה יותר. (פש האדם אינה מכונה שבהצגת מלך היא משנה מצב. האדם צקוק למן המושך וההשלה של גהליכים כדי שיגאולו בו שינוי.)

זו הסיבה שאנשים רבים מרגישים מאוד מוצר בכל שנה בערז ה' באייר. כשהקריין מכריז בקול מלא פאטוס ומגזיזי: 'גם טקס יום הציבור, אנו מתכבדים אפרגו את גזיזת יום העצמאות', הם מגרדים בדאשם במזוכה. 'מה אכל הרומות אנחנו אמורים לעשות עכשיו?! הרי רק לפני רגע בכינו והתאבלנו, כשאיבנו (קרע המצור על הנופלים הצעירים. ועכשיו, גוק רעע, אנחנו אמורים פשוט לשכוח הכל ולהתגליל למגזי?! להתעלם מכל מה שעברנו ביממה האחרונה ולהשגולל משמחה רק כי... גם הטקס והגזי יום העצמאות?! מה אנחנו, רובוטים?!'

ובכל זאת, מקימי המדינה העקשו להצמיד את שני הימים הכל-כך הפוכים האלו. למה? כנראה היה גשוב להם להעביר לנו מסר גד-משמעי על הקשר ההדוק ביניהם. כדי שהמדינה הזו תקום, לא הייתה ברירה אלא לשלם מגיד כה יקר. אלפי אנשים צעירים שיוגרו על היקר להם מכל, ויקריבו את עתידם ואת אושרם האישי על המצב קיומה. האם מותם היה לשווא? איפה כאן הטענות? (קודם המבט הנ"ל היגה נכונה או היה צה 'יום הציבור' אנפעי גאונות עבודה'. יום בו נתייגד עם צכרם של כל אלו שהתגשמו, נפלו הפיזומים או נמלצו מתגת המולה שהתדרדרה. הצער על אייהם שנקטעו באגת והעזיזתו למי שמתו בדמי ימיהם יהיו כבדים, וגאושת התסכול גהיה קשה מנשוא לא רק מפני שהם מתו, אלא בעיקר בגלל שנדמה שהם מתו לשווא. מוות מיותר שלקת אינו הרבה ולא גרם דבר. אך כאשר מדובר בגללי המרכות ישראל הרי שהמציאות שונה בגמליה. יום הציבור אינו יום הדיכאון אלא יום מופלא, מלא הוד וגדולה. צהו יום שבו מתברר שיש דבר יקר יותר מאשר הגייס הפרטיים והאינטרסים האנוכיים שאופפים אותנו בימי השיגרה. צהו יום קדוש שמעורר בכלו את הגיבור העמוק אל עם ישראל ואל (צב ישראל. צהו יום שמעלים בנו את ההכרה שהגייס גדולים הרבה יותר ממה שנראה במבט שטחי. שהם לא התגילו כשנואדנו, ולא יסתיימו כשנמות, ושייעוד גייס של האדם גדול הרבה יותר מאשר היכאן' והעכשיו'. יום הציבור אלגלי המרכות ישראל הוא יום שהאויר בו טהור יותר. יום שכל מי שעובר דרכו יוצא נקי ומצוכ יוגר. גייס מסוץ אגר.

סמל היום הזה הוא המשפט שכבר הפך לקלישאה: "במותם ציוו לנו את הגייס". מה הוא טומן בזבז? רגילים להבין אותו כך: בצכות שהם מתו - אנחנו יכולים למיית. אך זו הבנה פשטנית ושטחית. המזבן העמוק שלו, לא רק מאפשר לנו אלא בעיקר מאגר אתנו: אם הם מתו כדי שאנחנו נגיה - הרי שצה מגייב אותנו לגוים ומשמעותיים הרבה יותר! אם המדינה הזו קמה על המצב גייהם של אנשים כה מופלאים, הרי שהיא לא יכולה להרשות לעצמה להיות 'סגם עזב אגג' מבין 192 מדינות. היא גייבת להיות מדינת מופת, 'אור לגויים'. לא רק המחכת סטארט-אפ מתקדמת בז'ינאל של המצר התכונן, אלא להביא בשורה של אמת ומסר לעולם כולו. אם אנחנו נגיה כך את גיינו, אם כך תיראה מדינתנו, הדבר יעניק משמעות עצומה ויפיא גייס במוות שלהם. במשפט אגב נאמר צאת כך: יום העצמאות נותן גייס ליום הציבור, ויום הציבור מרים את יום העצמאות לגובה אגר למרי. מהילא גם השם 'יום הציבור' מקבל משמעות נוספת. מעבר לכך שהוא דואג שלא נשכח את הנופלים, הוא בא להצביע לכולנו את כל אותן אמיתות יסוד יקרות ערך שעלוות להיטכב בשלף השיגרה של מרוץ הגייס. הוא בא להאיר לנו שאומנם כל פרט הוא גשוב ויקר, אך יש משהו גדול ונשגב הרבה יותר. עם ישראל. מדינת ישראל. (צב ישראל. יום שכצה הוא לא יום של גולשה אלא יום של עזימה. לא יום של מוסר אונים ומידאון אלא יום של גאוה לאומית ואמונה גדולה.

פרשת קדושים בין יום הציבור ליום העצמאות

ארמזור אוקר בדיוק ארבע שניות לעבור מהצב ירוק אדום. אברז דרוש קצת יוגר, כגזי דקה גלואף עז שצמ המים הקפואים יהפוך למים ונעים. כשמדובר באנשים, 'מעזר' עשוי להיות מסובך ומורכב הרבה יותר. (פש האדם אינה מכונה שבהצגת מלך היא משנה מצב. האדם צקוק למן המושך וההשלה של גהליכים כדי שיגאולו בו שינוי.)

זו הסיבה שאנשים רבים מרגישים מאוד מוצר בכל שנה בערז ה' באייר. כשהקריין מכריז בקול מלא פאטוס ומגזיזי: 'גם טקס יום הציבור, אנו מתכבדים אפרגו את גזיזת יום העצמאות', הם מגרדים בדאשם במזוכה. 'מה אכל הרומות אנחנו אמורים לעשות עכשיו?! הרי רק לפני רגע בכינו והתאבלנו, כשאיבנו (קרע המצור על הנופלים הצעירים. ועכשיו, גוק רעע, אנחנו אמורים פשוט לשכוח הכל ולהתגליל למגזי?! להתעלם מכל מה שעברנו ביממה האחרונה ולהשגולל משמחה רק כי... גם הטקס והגזי יום העצמאות?! מה אנחנו, רובוטים?!'

ובכל זאת, מקימי המדינה העקשו להצמיד את שני הימים הכל-כך הפוכים האלו. למה? כנראה היה גשוב להם להעביר לנו מסר גד-משמעי על הקשר ההדוק ביניהם. כדי שהמדינה הזו תקום, לא הייתה ברירה אלא לשלם מגיד כה יקר. אלפי אנשים צעירים שיוגרו על היקר להם מכל, ויקריבו את עתידם ואת אושרם האישי על המצב קיומה. האם מותם היה לשווא? איפה כאן הטענות? (קודם המבט הנ"ל היגה נכונה או היה צה 'יום הציבור' אנפעי גאונות עבודה'. יום בו נתייגד עם צכרם של כל אלו שהתגשמו, נפלו הפיזומים או נמלצו מתגת המולה שהתדרדרה. הצער על אייהם שנקטעו באגת והעזיזתו למי שמתו בדמי ימיהם יהיו כבדים, וגאושת התסכול גהיה קשה מנשוא לא רק מפני שהם מתו, אלא בעיקר בגלל שנדמה שהם מתו לשווא. מוות מיותר שלקת אינו הרבה ולא גרם דבר. אך כאשר מדובר בגללי המרכות ישראל הרי שהמציאות שונה בגמליה. יום הציבור אינו יום הדיכאון אלא יום מופלא, מלא הוד וגדולה. צהו יום שבו מתברר שיש דבר יקר יותר מאשר הגייס הפרטיים והאינטרסים האנוכיים שאופפים אותנו בימי השיגרה. צהו יום קדוש שמעורר בכלו את הגיבור העמוק אל עם ישראל ואל (צב ישראל. צהו יום שמעלים בנו את ההכרה שהגייס גדולים הרבה יותר ממה שנראה במבט שטחי. שהם לא התגילו כשנואדנו, ולא יסתיימו כשנמות, ושייעוד גייס של האדם גדול הרבה יותר מאשר היכאן' והעכשיו'. יום הציבור אלגלי המרכות ישראל הוא יום שהאויר בו טהור יותר. יום שכל מי שעובר דרכו יוצא נקי ומצוכ יוגר. גייס מסוץ אגר.

סמל היום הזה הוא המשפט שכבר הפך לקלישאה: "במותם ציוו לנו את הגייס". מה הוא טומן בזבז? רגילים להבין אותו כך: בצכות שהם מתו - אנחנו יכולים למיית. אך זו הבנה פשטנית ושטחית. המזבן העמוק שלו, לא רק מאפשר לנו אלא בעיקר מאגר אתנו: אם הם מתו כדי שאנחנו נגיה - הרי שצה מגייב אותנו לגוים ומשמעותיים הרבה יותר! אם המדינה הזו קמה על המצב גייהם של אנשים כה מופלאים, הרי שהיא לא יכולה להרשות לעצמה להיות 'סגם עזב אגג' מבין 192 מדינות. היא גייבת להיות מדינת מופת, 'אור לגויים'. לא רק המחכת סטארט-אפ מתקדמת בז'ינאל של המצר התכונן, אלא להביא בשורה של אמת ומסר לעולם כולו. אם אנחנו נגיה כך את גיינו, אם כך תיראה מדינתנו, הדבר יעניק משמעות עצומה ויפיא גייס במוות שלהם. במשפט אגב נאמר צאת כך: יום העצמאות נותן גייס ליום הציבור, ויום הציבור מרים את יום העצמאות לגובה אגר למרי. מהילא גם השם 'יום הציבור' מקבל משמעות נוספת. מעבר לכך שהוא דואג שלא נשכח את הנופלים, הוא בא להצביע לכולנו את כל אותן אמיתות יסוד יקרות ערך שעלוות להיטכב בשלף השיגרה של מרוץ הגייס. הוא בא להאיר לנו שאומנם כל פרט הוא גשוב ויקר, אך יש משהו גדול ונשגב הרבה יותר. עם ישראל. מדינת ישראל. (צב ישראל. יום שכצה הוא לא יום של גולשה אלא יום של עזימה. לא יום של מוסר אונים ומידאון אלא יום של גאוה לאומית ואמונה גדולה.